INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Dumitru ANESCU

„CUPA ROMÂNIEI NE-A AJUTAT SĂ NE DESCOPERIM PE NOI ÎNȘINE!"

Un procent de şansă, dar şi un procent însemnat de merit au pus Cupa României în braţele unuia din cei 1 043 de antrenori de categoria a III-a ţări activează în ţara noastră. Îl cheamă DUMITRU ANESCU. El este un bărbat mai degrabă scund, foarte robust, brunet, cu ochii de un negru intens, privirea grea. Are 38 de ani. Este oltean, din judeţul Vîlcea. A jucat fotbal la echipe mărunte, ascensiunea sa relativă oprindu-se pe scara Diviziei B, la Oltul Rm. Vîlcea şi Ştiinţa Bucureşti. Absolvent de I.E.F.S. cu specialitatea fotbal, a devenit antrenor în 1965, dublîndu-şi această calitate cu aceea de jucător activ, la Chimia Govora, Oltul C.I.L. Rm. Vîlcea (pe care a promovat-o în Divizia C), Lotrul Brezoi (pe care a promovat-o, de asemenea, în Divizia C). În 1971, în a treia etapă a turului, este chemat la cîrma Chimiei Rm. Vîlcea, unde mai fusese în 1968/69, dar în postura de secundant al lui Gh. Nuţescu.

Îl găzduim, la... „Interviul săptămînii", ca o firească răsplată şi dintr-o necesară datorie faţă de cititori, în urma marelui succes din 3 iulie. Pentru că, orice s-ar spune, Chimia Rm. Vîlcea şi Dumitru Anescu au ieşit definitiv din anonimat.

● După prima finală am intuit că trofeul va poposi pe Olt ● În Divizia B nu ne-am luat mereu în serios ● Un singur lucru nu pot tolera: indisciplina ● La anul, pe vremea aceasta, dorim să serbăm promovarea în prima divizie

— Practic, finala s-a jucat de două ori. După încordarea primelor 120 de minute, lumea s-a dus acasă, şi-a văzut de treburi, ca să revină peste 48 de ore, cu plăcerea mărturisită de a vedea iarăşi o bătălie sportivă crîncenă. Dar dv, cei de la Chimia Rm. Vîlcea, ce aţi făcut în acest răstimp atît de scurt?

— După primul meci, la acel 1—1 indecis, noi am ştiut că trofeul va pleca pe Dunăre, dar nu în jos pînă la Galaţi, ci împotriva curentului ei, pînă la Olt. După primul meci, cunoşteam pe Constructorul Galaţi, pe care n-o mai văzusem niciodată şi o puteam eticheta: echipă tenace, abilă dar nu invincibilă, mai ales că rezervoarele ei cu putere fizică se goliseră în mod evident. Se întronase o stare de spirit optimistă în echipa noastră, mai ales că, în mod suplimentar, băieţii mai aveau şi orgoliul răscolit, ambiţia supraîncinsă, din momentul cînd excelentul portar gălăţean Şerbănoiu a comis singura greşeală din campania pentru Cupă, atunci cînd, pe culoarul spre cabine, după primul meci, cu formidabilul său temperament s-a infiltrat în grupul nostru şi ne-a declarat cu o naturaleţe care a pus băieţii pe jăratec: **„Degeaba mai jucaţi cu noi, Cupa este amanetată, merge la Galaţi"...** Ei bine, în intervalul care a rămas între meciuri, ne-am odihnit, ne-am plimbat în Pădurea Băneasa şi în Grădina Botanică, am văzut un film uşor, „Simon Templar intervine", bineînţeles că nu am mai pus piciorul pe minge. De un ajutor preţios ne-au fost cei doi medici, Marius Mărgărit şi Ion Cotescu, precum şi maseurii Iordache Parcea de la Rapid şi Stelian Chiru de la Sportul studenţesc, întrucît recuperarea lui Şutru, Stana, Donose şi Gojgaru, accidentaţi, devenise o problemă stringentă. Le-am comunicat jucătorilor mei că va fi posibilă învingerea adversarului dacă se va pasa mult la mijlocul terenului pentru scoaterea lui din ritm, dacă Gojgaru va sta mereu în faţă, tot timpul neastîmpărat şi insistent, dacă Vochin va fi anihilat printr-un marcaj strict, ceea ce s-a şi realizat.

— Cum explicaţi următorul paradox: poziţie mediocră în clasamentul seriei de Divizie B în care activaţi şi, în acelaşi timp, Cupa României, strălucitoare, în vitrina clubului?

— Ei (şi aici Anescu îşi trece degetele prin păr cu un gest energic şi-şi strînge dinţii, încît muşchii feţei îi joacă violent), vedeţi dv, Cupa aceasta înseamnă mai mult decît satisfacţia, răsplata unui drum lung şi merituos. Ea ne-a ajutat să ne cunoaştem şi pot să afirm că, de fapt, ne-am descoperit pe noi înşine. A dat, această Cupă, o perdea la o parte, lăsînd să se vadă, cu regret, chiar cu necaz, posibilităţi pe care nu le bănuiam, neexploatate din ignoranţă, poate şi din comoditate. De aceea răspunsul este simplu. În campionat, nu ne-am luat în serios, am navigat în virtutea unei mentalităţi, sper, atrofiate astăzi: cele două puncte de acasă să trăiască, în deplasare e greu, nu merită să te baţi din toate puterile. Ne-am subapreciat evident, dar acum băieţii au intrat într-o horă din care nu mai pot să iasă. Este firesc ca după succesul de azi, mîine să dorim a face tot posibilul pentru a ne încolona în rîndul formaţiilor care aspiră la promovarea în Divizia A.

— Puteţi face remarcări speciale?

— Ar fi inabil şi chiar nedrept să nominalizez pe cei mai buni între cei buni. Mulţumiri publice, doar atît, pentru spiritul lor rar de sacrificiu, lui Stana şi Burlacu. Au jucat, în finala decisivă, accidentaţi: portarul Stana cu o disjuncţie la umăr, fundaşul Burlacu cu o entorsă contractată chiar în minutul 3.

— Pentru dv personal, ce semnificaţie are această experienţă fericită?

— Reprezintă punctul distinct al unui mijloc de drum; dacă vreţi, finalul unei perioade în care am pus umărul cu energia şi entuziasmul unui novice şi startul unei afirmări pe care o vreau mereu mai plină. Ca jucător, conştient de marea aventură a fotbalului, am intuit că doar această competiţie numită „Cupa României" îţi poate oferi marea şi unica şansă a afirmării bruşte, spectaculoase şi eficiente. Prin „C"-ul şi „B"-ul în care mi-am făcut veacul, trăgeam cu dinţii la meciurile de Cupă, atunci cînd sorţii ne aduceau de cealaltă parte a baricadei o parteneră prestigioasă. Am rămas cu această credinţă a mea, prelungind-o şi în noua postură de antrenor. Şi iată că, de această dată, am prins trenul acela fericit şi unic, care trece în cariera fiecărui om. Dar, desigur, performanţa noastră nu are numai stîlpi idealişti, nu ar fi fost de imaginat fără sprijinul concret al tuturor factorilor responsabili din oraşul nostru.

— Puteţi să vă definiţi ca antrenor?

— Sînt un încăpăţînat ataşat de jucătorii mei, cărora nu le pot tolera un singur lucru: indisciplina. Cînd am venit la Chimia, am dat afară 13 fotbalişti. Dintre ei, trei erau prieteni cu Bachus, ceilalţi 10 erau, în momentul acela, doar prieteni cu primii trei. Dacă nu aş fi făcut acest lucru, astăzi, în nici un caz nu am fi putut sta de vorbă.

— Cum explicaţi absenţa celor „mari", a divizionarelor A, din finala acestei ediţii de Cupă a României?

— Există o idee preconcepută, după care, formaţiile din primul eşalon sînt apatice, dezinteresate, chiar răuvoitoare, cînd este vorba de această întrecere. Nimic mai neadevărat. Toate formaţiile din prima divizie, cu care am jucat, au luptat din răsputeri, cu o deplină onestitate din partea jucătorilor. Dar aceste formaţii se pot pierde pe drum, pentru că, din start, „Cupa" reprezintă pentru ele un handicap şi, în compensaţie, un avantaj, un atu, pentru noi, cei mititei. Şocul este, în primul rînd, psihologic pentru echipele din elită. Ele se tem că ar putea fi umilite de nişte necunoscuţi şi acest complex le împovărează. Este valabil şi reversul medaliei, cînd în faţa unui Constructor Galaţi, o obiectivă desconsiderare îţi poate toci vigilenţa şi elanul, şi atunci „trezirea" survine, dar fatalmente este tardiv, căci minutul 90 a sosit. Echipele de „A" joacă mereu, într-un fel, legate la ochi, pentru că, de pildă, lui Barbu îi este imposibil să-l cunoască pe Gojgaru, pe cînd lui Pintilie îi este perfect posibil să-şi ia toate măsurile de precauţie pentru a face un marcaj eficace la Dobrin, pe care l-a văzut, admirîndu-l, de atîtea ori. Şi tot obiectiv, „Cupa" oferă un scut psihologic celor din eşaloanele inferioare, înarmaţi mereu cu lozinca „nu avem nimic de pierdut" şi cu conştiinţa că „numai de meciul acesta depinde afirmarea mea".

— Performanţa dv. vă onorează cu participarea în „Cupa cupelor". Ce credeţi că se va întîmpla, în perspectivă, din acest unghi de vedere?

— Fără îndoială, greul cel mare de abia acum începe. Nu ne simţim copleşiţi, nu avem senzaţia incapacităţii. Dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, am fi eschivat poate, elegant, pe parcurs. Sîntem doar conştienţi că angrenajul nostru necesită cîteva retuşuri, de la reamenajări ale bazei sportive — mă refer la cabinele stadionului din Rm. Vîlcea, suficiente dar „necompetitive" — pînă la consolidarea unor posturi nu multe, vreo două-trei, încă vulnerabile, în echipa noastră. Se aude şi de un turneu de pregătire, binevenit, obligatoriu aş zice, pentru o formaţie care se pregăteşte să dea piept cu deţinătoare prestigioase de cupe naţionale din Europa.

— Dacă, prin absurd, toţi jucătorii de Divizia A ar fi aliniaţi în faţa dumitale care, tot prin absurd, ai avea latitudinea să alegi doar unul singur, în pieptul cui te-ai opri cu degetul?

Lui Dumitru Anescu îi place mai mult acest joc, decît această întrebare. Zîmbeşte şi apoi oftează.

— În al lui Dudu Georgescu.

— Obligaţiile morale care survin acum, cînd aveţi Cupa României acasă la dv., vă lansează pe un drum care poate fi presărat cu trandafiri sau cu hîrtoape. Credeţi că ar fi posibilă o „recidivă" în pagina aceasta care găzduieşte „Interviul săptămînii"?

— De ce nu? La anul pe vremea aceasta, cînd se vor cunoaşte echipele promovate în Divizia A...

Ion CUPEN

PRIM PLAN

ION HAIDU

Parcă-l vedem în după amiaza aceea fierbinte cînd îşi făcea cursele debordante pe extrema stîngă a reprezentativei de juniori. În după amiaza aceea din 1962, cînd un stadion arhiplin — citat şi astăzi ca recordul absolut de spectatori al Turneelor U.E.F.A. — saluta victoria echipei de juniori a României, Ionică Haidu, diminutivul îi-l cere întreaga lui înfăţişare, doborîse toate obstacolele şi criteriile spre a ajunge în naţională, după ce un ochi priceput îl distinsese dintr-o mititică echipă a locurilor lui natale, oraşul Sf. Gheorghe.

Intrarea în selecţionată i-o facilitase mai cu seamă viteza lui de sprinter, uşurinţa cu care anticipa deschiderile coechipierilor şi „cruzimea" cu care îi executa pe portari, odată ajuns în faţa lor, după acele lansări cu balonul care plăceau grozav tribunelor. Biografia fotbalistică a lui Ion Haidu e destul de simplă: 1957 — 1959 la formaţii din oraşul de naştere (Flamura roşie şi Textila); 1962 — la Viitorul Bucureşti; în 1963, după o scurtă trecere la Seagul roşu, la Dinamo unde va rămîne pînă în 1972 cînd e solicitat de Chimia Rm. Vîlcea.

Din reprezentativa de juniori, după scurta trecere pe la Viitorul, va descinde — prin urmare — la Dinamo. Aici el va determina, într-un fel, aceea „tactică à la Internazionale" care a adus în bună măsură albroşilor suita de patru titluri naţionale. În economia acelei tactici, elaborată de antrenorul Tarian Ionescu, Haidu avea unul dintre cele mai complexe roluri, un fel de misiune Zagalo în echipa Braziliei sau Corso în amintita formaţie milaneză. El

apărea şi în postura de al treilea om la mijlocul terenului (lîngă Emil Petru şi Octavian Popescu) dar îl găseai şi avansat, centrînd pentru „buldozerii" Ene II sau Frăţilă. După sezoane şi sezoane, Haidu s-a despărţit de Dinamo. Nu ştim însă dacă Haidu nu mai era util lui Dinamo. Pentru că — revăzîndu-l în aceste serii ale finalelor de cupă — dirijînd cu o adevărată senectute fotbalistică pe coechipierii din Rm. Vîlcea, unde a plecat de la despărţirea de clubul din şoseaua Ştefan cel Mare, l-am regăsit pe Ionică Haidu din zilele lui cele mai bune.

Chimia a acţionat sub impulsul şi ordinele acestui deţinător de multiple roluri. A jucat şi „libero" în faţa liniei de fundaşi, a funcţionat — în special — ca „metronom" al jocului la mijlocul terenului, dar de cîte ori n-a apărut şi în faţă, la gol! Cupa 1973 ne-a furnizat un noian de surprize. Una dintre cele mai agreabile şi mai reconfortante a fost această reîntîlnire cu tinereţea fără bătrîneţe a lui Haidu, o lecţie de virtuozitate şi de generozitate a unui jucător cu merite mari, pe care îl uitasem prea repede!

Eftimie IONESCU